

ting, det er os Bønder, det navnlig er galt med, de sige, at vi ere de værste. Ja, for vi ere frie og uafhængige, og vi have været frisindede, længe før vi havde Socialdemokrater her i Danmark; da stode vi Bønder og kæmpede for almindelig Valgret og Frihed. Vi mærkede jo ikke det mindste til Socialdemokratiet her i Salen før 1884. Da først fik vi et Medlem ind i denne Sal og kort efter det ærede Medlem for Christianshavn (Hørdum) . . (Modsigelse.) Naa, det var paa en Gang, det var i alt Fald kun 2 Medlemmer. Men da havde vi staaet i en Snøs Aar, ja vel i 30 Aar og længere, og kæmpet for Frihedens Sag og slet ikke haft Socialdemokraterne til Hjælp. Det er derfor intet Under, at vi tro om os selv, at vi virkelig ere frisindede, og det maa vi have Lov til at kalde os, det have vi bevist. Nu siger „Socialdemokraten“ i Gaar i en Spidsartikel — det er i Gaar blot, at den siger det: „Vi ere ikke saa langt derfra. Da de arbejdsløse krævede Brød hos Folketinget, sagde Venstres Bønder Nej! Den danske Storbønde har et godt Hjerte, men det tilhører hans fede So, som snasker i det overfyldte Trug og grynter om Guld!“ Paa den Maade behandle altsaa de Herrer Socialdemokrater os Bønder; det er ogsaa en moderat og frisindet Behandling, at de sige til os, at vi tænke ikke paa noget andet end vor Fedeso, som grynter efter at faa mere Guld. De ærede Socialdemokrater have egentlig endnu ikke tilegnet sig et godt gammelt Ordsprog, som jeg gerne vil være med til at give dem en praktisk Forstaaelse af, og det er det: „Som man raaber i Skoven, faar man Svar“. Tro De nu, at vi danske Bønder, som have været med til fra Frihedens Morgen at kæmpe for almindelig Valgret og for, at Folketinget skulde have noget at betyde, tro I nu, at vi ere sunkne saa langt ned, nu da vi have sejret i Kampen, at vi skulde modtage saadanne Hib som dem, vi faa her i Socialdemokratiets Hovedpresse? Jeg er i alt Fald ikke til Sinds at tage derimod uden at bide fra mig, jeg er ikke til Sinds at lade mig tyrannisere, enten det saa er af Provisoristerne opad eller Provisoristerne nedad. Ja, for nu have vi jo ogsaa Provisorister nedad. Jeg har netop forskaffet mig Oplysninger her fra en Bog; den er ikke ældre end fra Samlingen 1897—98. Da var den ærede Finansminister Ordfører her i Tinget for et Grundlovsforslag, og da stod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 12te Valgkreds (Wiinblad) op og sagde bl. a.: Vi ville ikke have saadant

Grundlovsforslag, for vi ville ikke have vinket af for Provisorierne, vi ville have Lov til at bruge dem, naar vi synes, det passer for os! Det var Meningen af hans korte Tale. Han hævdede: naar vi blive flertal, og vi have Lyst dertil, skulle vi have Lov til at bruge Provisorierne! Tror det ærede Medlem, at vi skulle faa Respekt for saadanne Frihedsmænd? de ere jo ikke en Smule bedre end Provisoristerne opad, naar Socialdemokraterne komme her i denne Sal og proklamerer selv, at de, naar det passer dem, ville bryde Loven og gøre, hvad de ønske. Nej, de Herrer maa virkelig undskyldte mig! Lad os kun faa en Debat med de Herrer ogsaa om Politik og de sociale Spørgsmaal. Vi, som have gaaet igennem saa mange Kampe, før vi havde Socialdemokraterne med, vi ere ikke bange, men vi tro, at vi ogsaa ville gaa frelste gennem denne Kamp, hvis vi fastholde det gode gamle Bondefrihedsstandpunkt, som vi have haft lige fra det Øjeblik, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Alfr. Christensens) Fader førte os an i Kampen, og lige til dette Øjeblik. De Herrer maa undskyldte, jeg har ikke stor Tillid til Deres Lederes Frisind, hverken paa Fagorganisationens eller paa det politiske Omraade.

Derfor, naar de Herrer stille et saadant Forslag paa Finanslovens § 26 og forlange af os, at vi skulle gaa hen ensidig og støtte de socialdemokratiske Fagforeninger, siger jeg til Dem: Nej, stop nu lidt! Skulle vi til at gøre noget, lad os saa gøre noget, der duer og er virkelig frisindet, noget, hvorved vi sikre baade opad og nedad, og hvorved vi sikre baade den ene og den anden Forening og virke for fuldt Alvor for, at Folk have Lov til at organisere sig. Det er det, der har været mit Standpunkt, og det tror jeg nok, jeg som Venstremand kan være bekendt at stille mig paa, og ingenlunde det, som det ærede Medlem vil lægge mig i Munden. Det forbavser mig, at han kan være saa naiv, at han her kan staa op og ved sin Fortolkning tillægge mig et Standpunkt, jeg aldrig har haft, og jeg saa ganske rolig skulde putte det i Lommen uden at protestere. Det kan maaske gaa, naar han staar ude i de socialdemokratiske Fagforeninger, hvor alle tro om det ærede Medlem, at Allah er stor og Profeten er stor; men det gaar skam ikke i den lovgivende Forsamling, hvor vi have Taleret ved Siden af dem, og derfor vil jeg opfordre mine Kolleger her i denne Sal til ikke at stemme for dette Mindretalsforslag, for det vilde